

Skoz gozd bi vozili kraljično,
izpili rožam ves med;
a potlej zapeli bi pesem,
da sluša jo gozdni ves svet.

Da bila bi jaz kraljična,
kraljična tiha, krasna,
oj, s škrateljčki krog bi hodila
in pela bi radostna vsa!

Dva vozova . . .

Dva vozova
en konjič,
dva voznika
pa en bič.

Mimo lesa
v daljno stran,
črez gorice
in črez plan.

Ho, oba zdaj
kar s pestmi
sta posegla
v lase si.

Hopsa, hopsa,
kako gre
črez grmovje,
črez mejé!

Kaj zveni zdaj
krik z voza?
Eh, oba bi
bič radà!

In konjiček
peketa,
hej, voziček
pa drdra.

Hej, in tamkaj
za mejó
pa voznika
na zemljó! . . .

Dva vozova,
en konjič,
pa voznikov
nikjer nič!

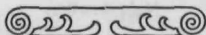
Šli smo voščiti . . .

Šli smo voščiti kumi Špeli,
šli smo voščiti vsi veseli
z bobnom, ropotači,
bosonogi, kratkohlači,
z ragljo in klopotci —
vrli godci.
In voščili smo veseli,
naj bi kuma doživeli
sto še dolgih let,
lepih kot pomladni cvet;
polne tri košare

volne mehke, volne stare,
da si robce tri lepé
kuma naša naredé.
Smo voščili krone nove,
da nam kupijo darove:
sladkorčkov, pogače bele,
saj smo pridni kot čebele.
In da mogli bi kupiti
te darove, jim voščiti
morali smo berglje močne,
berglje močne in priročne.

To smo kumi Špeli
peli vsi veseli:
bosonogi, kratkohlači,
boben, ropotači,
raglja in klopotci —
vrli godci.
Škoda, da tega veselja
niso čuli kuma Špela,
ki so gluhi na obe,
ki so gluhi na obe!
Oj, to je gorje!

Cvetko Slavin.

Pravljice.

*Aj, pravljice . . . Te devojke
smehljajočih, zornih lic . . .
V prvih letih sem jih vzljubil
sredi pisanih cvetic.*

*In z mladeniško ljubavjo
v srcu sem jih negoval,
dokler nisi, dragi dedek,
v smrti vekomaj zaspal.*

*In pravljice sladke s smrtjo
s sabo si v gomilo vzela,
ah, in jaz za njimi z vročim
srcem sem zahrepenel . . .*

Sokolov.

